

Nașterea himerei

Ioan Silvan

Nașterea himerei

Neantul e lăuntric, privirea-ntoarsă-n mine,
în infinitu-acesta, dungi negrede-ntuneric
obscurizează-n gânduri și-n ochi lumina frunții;
e însuși semnul lipsei prezentului himeric...

atunci, să fie ceață! se aude-o voce ștearsă,
în care să se piardă călugărul cel orb
e în puterea nopții să pierd din ochi vederea,
și-n propria-mi privire, himera să o sorb...

cu felinarul stins, pornesc spre culmea serii,
în scutecul privirii himera s-o-nfășor
ea merge înainte, se risipește-n sine
și-n curgerea căutării privirile mă dor...

dar o urmez prin grote de spațiu pustiit,
printre abisuri vide nesațiul când mă paște,
și dacă din nesațiu, himera n-a voit
să mi se arate mie, acum, din gol, se naște.